

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Ing. B. F.**, zast. JUDr. Tamarou Vránovou, advokátkou, se sídlem nám. T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti žalovanému: **Městský úřad v Prostějově**, se sídlem Školní 4, Prostějov, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2008, č. j. 57 Ca 28/2008 – 15,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2008, č. j. 57 Ca 28/2008 – 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Zástupkyni žalobce JUDr. Tamaře Vránové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) ze dne 16. 9. 2008, č. j. 57 Ca 28/2008 – 15, (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti nečinnosti žalovaného ve věci vydání rozhodnutí o dávce sociální péče.

V **žalobě** ze dne 27. 4. 2008 (dle podacího razítka doručené krajskému soudu dne 29. 4. 2008) stěžovatel uvedl, že se, v souvislosti s propuštěním z posledního zaměstnání kvůli reorganizaci, po vypršení podpůrné doby spojené s výplatou podpory v nezaměstnanosti ocitl v hmotné nouzi a proto počátkem srpna 1999 požádal o sociální dávky. Rozhodnutím ze dne 18. 8. 1999, č. j. 4984/99(1) mu byla přiznána a vyplacena dávka sociální péče (doplatek do životního minima) formou opakovaného peněžitého

příspěvku. Jak stěžovatel tvrdí, nárok na dávku sociální péče mu dosud nezanikl, toliko spis byl přečíslován z č. j. 4984/99(1) na 5801/2000. Vzhledem k tomu, že dávka sociální péče mu byla pravomocně přiznána přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a nárok na ni k tomuto datu trval, měl příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posoudit jeho nárok na dávky v systému pomoci v hmotné nouzi a jejich výši nejpozději do 30. 4. 2007, což dosud neučinil. Žalobce proto navrhl, aby příslušný soud rozhodl, že žalovaný je povinen vydat ve věci vedené naposledy žalovaným pod č. j. 5801/2000, dříve označené č. j. 4984/99(1), rozhodnutí ve věci dávky v systému pomoci v hmotné nouzi, a současně, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

O žalobě rozhodl krajský soud napadeným **usnesením**, kterým žalobu odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení uvedl, že v písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v téže věci žalobce již podal žalobu u krajského soudu a to dne 24. 7. 2007, která je vedena pod č. j. 32 Cad 8/2007, kde naposledy bylo vydáno usnesení dne 22. 2. 2008 o přerušení řízení, neboť správní spis byl u Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že ze spisu sp. zn. 32 Cad 8/2007 Krajského soudu v Brně bylo zjištěno, že 4. 5. 2007 žalobce podal u Krajského soudu v Ostravě žalobu ze dne 27. 4. 2007 zcela shodného obsahu i návrhu na výrok rozhodnutí. Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 23. 8. 2007, které nabylo právní moci dne 3. 9. 2007, žalobu postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Brně jako soudu příslušnému.

Vzhledem k tomu, že v téže věci již řízení u soudu probíhá, rozhodl soud podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) tak, že žalobu odmítl.

V **kasační stížnosti** stěžovatel uvedl, že proti napadenému rozhodnutí brojí z důvodu nezákonnosti odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítá, že spis sp. zn. 32 Cad 8/2007 Krajského soudu v Brně byl založen v jiné věci již počátkem května 2007, na základě jeho žaloby z konce dubna 2007, a proto má vážné pochybnosti, že by tento soudní spis mohl obsahovat nějakou jeho žalobu ze dne 24. července 2007. Pokud je mu známo, uvedeného dne žádnou žalobu ani nevypracoval, ani nepodal. Dále uvádí, že obsah jeho nynější žaloby (ve věci posouzení nároku na příspěvek na živobytí a jeho výše) je rozdílný od obou jeho žalob podaných přibližně o rok dříve (ve věci zvýšení nákladů na domácnost), takže nemohla nastat soudem uvažovaná překážka litispendence. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti ustanovenou zástupkyní uvedl, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2008, č. j. 57 Ca 28/2008 – 15, napadá v celém rozsahu, a dále zopakoval, že nezákonnost napadeného usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spatřuje v tom, že nárok uplatněný ve věci sp. zn. 32 Cad 8/2007 u Krajského soudu v Brně je odlišný od nároku v této věci a proto nemohl založit překážku litispendence. Dle jeho názoru se jedná o odlišné právní nároky, a to v jedné věci o nárok na příspěvek na živobytí a jeho výši, ke kterému mělo dojít podle zákona nejpozději do 30. 4. 2007, a ve druhé věci o zvýšení nákladů na domácnost, ke kterému mělo dojít přibližně o rok dříve. Přestože

jsou předmětem řízení v obou případech sociální dávky, nároky jsou odlišné, což vyplývá z obsahu obou žalob.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud si od Krajského soudu v Brně vyžádal spis sp. zn. 32 Cad 8/2007. Z obsahu spisu Krajského soudu v Brně, sp. zn. 57 Ca 28/2008, tj. spisu v nyní projednávané věci, a z obsahu vyžádaného spisu sp. zn. 32 Cad 8/2007, Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci:

Spis Krajského soudu v Brně sp. zn. 32 Cad 8/2007 byl založen a je veden ve věci žaloby stěžovatele, ze dne 27. 4. 2007, na nečinnost odboru sociálních věcí Městského úřadu v Prostějově ve věci tam vedené pod č. j. 5801/2000, podané původně Krajskému soudu v Ostravě, a jím postoupené Krajskému soudu v Brně dne 4. 10. 2007, a to pravomocným usnesením ze dne 23. 8. 2007. Žalobu stejného obsahu, datovanou dnem 28. 4. 2007, podal stěžovatel i ke Krajskému soudu v Brně. Řízení o této obsahově identické žalobě podané stěžovatelem ke Krajskému soudu v Brně bylo ukončeno jeho odmítavým usnesením ze dne 24. 7. 2007, č. j. 30 Ca 123/2007 – 24, z důvodu litispendence. Stěžovatel proti tomuto usnesení podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2008, č. j. 4 Ans 4/2008 – 51, zamítl.

Řízení o obsahově shodné žalobě podané původně Krajskému soudu v Ostravě, a jím postoupené Krajskému soudu v Brně dne 4. 10. 2007, dosud u Krajského soudu v Brně běží, a to pod sp. zn. 32 Cad 8/2007. V žalobě (ze dne 27. 4. 2007, doručené Krajskému soudu v Ostravě dne 2. 5. 2007 a postoupené Krajskému soudu v Brně dne 4. 10. 2007) stěžovatel uvedl, že se v souvislosti s propuštěním z posledního zaměstnání po vypršení podpůrné doby spojené s výplatou podpory v nezaměstnanosti ocitl v hmotné nouzi, a k jeho žádosti mu rozhodnutím ze dne 18. 8. 1999, č. j. 4984/99(1) byla přiznána dávka sociální péče (doplatek do životního minima). Jak stěžovatel tvrdí, nárok na dávku sociální péče mu dosud nezanikl. Dále uvedl, že několikrát, i 2. 5. 2006 ve lhůtě osmi dnů, žalovanému písemně oznámil změny ve skutečnostech rozhodných pro výši sociální dávky – doplatku do životního minima, a zároveň v příloze svého podání doložil výši této změny kopií včas uhrazené složenky (dne 28. 4. 2006) a důvod této změny kopií příslušné faktury za elektřinu (podání ze dne 29. 4. 2006 s přílohou, žalovaným přijato 2. 5. 2006). Následně v únoru 2007 podle svého tvrzení v žádosti o sociální poradenství výslovně upozornil vedoucí odboru sociálních věcí Krajského úřadu Olomouckého kraje na opomíjení svého podání ze dne 29. 4. 2006. Do data podání žaloby však žádné správní řízení v této věci zahájeno nebylo. Proto stěžovatel navrhl, aby krajský soud rozhodl, že žalovaný je povinen vydat ve věci vedené žalovaným naposledy pod č. j. 5801/2000 dříve označené č. j. 4984/99 (1) rozhodnutí ve věci dávky sociální péče.

Spis Krajského soudu v Brně sp. zn. 57 Ca 28/2008 je veden v nyní projednávané věci, kdy stěžovatel taktéž namítá nečinnost odboru sociálních věcí Městského úřadu v Prostějově ve věci tam vedené pod č. j. 5801/2000. Žaloba je datována dnem 27. 4. 2008, a její obsah je reprodukován výše.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

Stěžovatel za důvody kasační stížnosti označil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v situaci, kdy je kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci právě pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu přitom může spočívat především v nesprávném posouzení důvodu, pro nějž soud návrh odmítl.

V posuzované věci byla tímto důvodem, s nímž soudní řád správní spojuje odmítnutí návrhu, tzv. překážka litispendence, neboli překážka probíhajícího řízení o téže věci. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že stěžovatel již dříve podal u Krajského soudu v Ostravě žalobu zcela shodného obsahu i návrhu na výrok rozhodnutí, kterou Krajský soud v Ostravě pravomocným usnesením ze dne 23. 8. 2007 postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Brně jako soudu příslušnému. Vzhledem k tomu, že v téže věci již řízení u soudu probíhá, rozhodl krajský soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak, že žalobu odmítl.

Podle ustáleného výkladu překážky litispendence, co do její obecné podstaty („v téže věci již řízení u soudu probíhá“) platí, že *o tutéž, resp. stejnou, věc se jedná tehdy, jde-li v pozdějším řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž bylo již zahájeno jiné řízení, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob.* (k tomu blíže Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z., Mazanec, M.: *ol. Občanský soudní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 274 a násl.).

Stěžovatel v kasační stížnosti tento důvod zpochybňuje, nezákonnost napadeného usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spatřuje v tom, že nárok uplatněný ve věci sp. zn. 32 Cad 8/2007 u Krajského soudu v Brně je odlišný od nároku v nyní projednávané věci a proto nemohl založit překážku litispendence. Dle jeho názoru se jedná o odlišné právní nároky, a to v nyní projednávané věci o nárok na příspěvek na živobytí a jeho výši, ke kterému mělo dojít podle zákona nejpozději do 30. 4. 2007, a ve věci sp. zn. 32 Cad 8/2007 o zvýšení dávky na náklady na domácnost, ke kterému mělo dojít přibližně o rok dříve. Přestože jsou předmětem řízení v obou případech sociální dávky, nároky jsou odlišné, což vyplývá z obsahu obou žalob.

Žalobou proti nečinnosti v nyní projednávané věci, ze dne 27. 4. 2008, jak vyplývá z jejího výše rekapitulovaného obsahu, se stěžovatel domáhá, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí ve věci dávky v systému pomoci v hmotné nouzi, které by bylo výsledkem posouzení jeho nároku na pomoc v hmotné nouzi po nabytí účinnosti zákona č. 111/2006 Sb., což měl žalovaný učinit, podle tvrzení stěžovatele, nejpozději do 30. 4. 2007.

Nejvyšší správní soud uvádí, že dávky sociální péče, které původně byly stěžovateli přiznány rozhodnutím ze dne 18. 8. 1999, č. j. 4984/99(1) (později spis přečíslovan na 5801/2000), mu byly přiznány v režimu zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti,

ve spojení se souvisejícími právními předpisy. V tomto režimu byly předmětné dávky určeny (resp dávka byla určena) na: *zajištění výživy, základních osobních potřeb a nákladů na domácnost*. Výše vyplácených dávek se průběžně měnila s ohledem na postupně se měnící hranici životního minima, a dále i s ohledem na aktuální sociální situaci příjemce dávek. Od 1. 1. 2007 nabyt účinnosti zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu a zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. K 31. 12. 2006 skončila účinnost zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů, a mj. i zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů. Od 1. 1. 2007 již nepřichází v úvahu předchozí dávky sociální péče, a nově jsou zavedeny *příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení a mimořádná okamžitá pomoc*. Nově stanoveny jsou i podmínky pro jejich přiznání.

Podle přechodného ustanovení zákona č. 111/2006 Sb., v § 81 odst. 3 přitom platí, že: *Pokud byla dávka sociální péče pravomocně přiznána přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a nárok na ni k tomuto dni trvá, příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi, na nějž působnost podle tohoto zákona přešla, posoudí nárok na příspěvek na živobytí a jeho výši nejpozději do 30. dubna 2007, přičemž nárok na výplatu dávky sociální péče po tuto dobu nezaniká, pokud trvají podmínky stanovené podle právních předpisů účinných ke dni 31. prosince 2006. Zjistí-li se, že příspěvek na živobytí nenáleží, dávka sociální péče se odejme ode dne následujícího po období, za které již byla vyplacena. Zjistí-li se, že by příspěvek na živobytí náležel ve stejné částce, jako dosud vyplácená dávka sociální péče, anebo že by rozdíl mezi nimi byl menší než 100 Kč, pokračuje se beze změny ve výplatě dosavadní dávky sociální péče až do nejbližší zjištěné změny rozhodných skutečností. Zjistí-li se, že příspěvek na živobytí náleží v částce vyšší o 100 Kč a více než dosud poskytovaná dávka sociální péče, přizná se příspěvek na živobytí zpětně od 1. ledna 2007 a rozdíl mezi již vyplacenou dávkou sociální péče a příspěvkem na živobytí se doplatí. Zjistí-li se, že příspěvek na živobytí náleží v částce nižší o 100 Kč a více než dosud vyplácená dávka sociální péče, dávka sociální péče se odejme ode dne následujícího po období, za které již byla vyplacena, a od téhož dne se přizná příspěvek na živobytí.* „Dávkou sociální péče“ se přitom, s ohledem na § 81 odst. 1 téhož zákona rozumí dávka, či dávky, sociální péče, přiznané podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů.

Z uvedeného vyplývá, že po nabytí účinnosti zákona č. 111/2006 Sb., se dávky sociální péče, přiznané podle zákona č. 482/1991 Sb. za jeho účinnosti, za podmínek zákona č. 111/2006 Sb. transformují do nově koncipované dávky „příspěvku na živobytí“. Pokud jde o zákonem č. 111/2006 Sb. další nově vymezované dávky, tj. *doplatek na bydlení a mimořádnou okamžitou pomoc*, jejich přiznání, resp. „uznání“, transformací z dřívějších sociálních dávek v úvahu nepřichází, a lze je poprvé přiznat teprve na základě žádosti podle stavu a podmínek po 1. 1. 2007.

Pakliže se stěžovatel v žalobě dovolává toho, že žalovaný je nečinný, když do 30. 4. 2007 neposoudil jeho nárok na dávky v režimu zákona č. 111/2006 Sb., potom rozporuje právě to, že nebylo rozhodnuto ve smyslu přechodných ustanovení tohoto zákona o transformaci sociálních dávek, které mu podle jeho tvrzení příslušely, na „příspěvek na živobytí“.

Krajský soud v Brně žalobu odmítl s tím, že v téže věci již řízení u soudu probíhá na základě žaloby zcela shodného obsahu i návrhu na výrok rozhodnutí. Touto jinou žalobou, jak je shora uvedeno, je rozuměna žaloba ze dne 27. 4. 2007, tedy žaloba sepsaná přesně o jeden rok dříve, a stěžovatel se v ní domáhá, aby soud nařídil vydat rozhodnutí ve věci jeho podání ze dne 29. 6. 2006, jímž dokládal zvýšené náklady na elektřinu, a dovolával se navýšení tehdy vyplácených sociálních dávek. O této žalobě je Krajským soudem v Brně v současnosti stále vedeno řízení, a to pod sp. zn. 32 Cad 8/2007. Z porovnání obsahu obou žalob je zřetelně dovoditelné, že nároky v nich uplatňované, se liší. K tomu je třeba ještě dodat, že z povahy věci je pro případnou transformaci sociálních dávek podle přechodných ustanovení zákona č. 111/2006 Sb. (žaloba v nyní projednávané věci) významná i jejich aktuálně přiznaná výše k datu nabytí účinnosti tohoto zákona, a proto je třeba, aby ještě před touto eventuální transformací byly samostatně vyjasněny případné tvrzené sporné nároky co do jejich oprávněnosti a výše (žaloba z 27. 4. 2007).

Nároky stěžovatele uplatňované v obou žalobách, tj. jednak v žalobě ze dne 27. 4. 2008 a dále v žalobě ze dne 27. 4. 2007, jsou evidentně rozdílné.

Nejvyšší správní soud se tak neztotožňuje s Krajským soudem v Brně v tom, že řízení, které u něho probíhá pod sp. zn. 32 Cad 8/2007, je řízením na základě žaloby zcela shodného obsahu i návrhu na výrok rozhodnutí, jako v případě řízení v nyní projednávané věci (o žaloby zcela shodného obsahu i návrhu na výrok rozhodnutí se jednalo v případě žalob ze dne 27. 4. 2007 a ze dne 28. 4. 2007, podaných v jednom případě ke Krajskému soudu v Ostravě, ve druhém případě ke Krajskému soudu v Brně).

V případě řízení u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 32 Cad 8/2007 o překážku litispendence ve vztahu k nyní projednávané věci nejde, žaloba stěžovatele ze dne 27. 4. 2008 tak neměla být s odkazem na tento důvod odmítnuta.

Pro úplnost je třeba ještě konstatovat, že důvodnou shledal Nejvyšší správní soud také námitku stěžovatele, že žádnou žalobu ze dne 24. 7. 2007, na niž Krajský soud v Brně v napadeném rozhodnutí poukazuje, nepodal. K tomu Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, že údaj o žalobě stěžovatele ze dne 24. 7. 2007 poprvé obsahuje vyjádření žalovaného k podané žalobě v nyní projednávané věci, a je spojován s řízením u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 32 Cad 8/2007. Krajský soud v Brně v nyní napadeném rozhodnutí tento údaj „zopakoval“ při rekapitulaci vyjádření žalovaného, aniž by se však pozastavil nad jeho nesprávností. Z obsahu spisu je zřejmé, že správně mělo být již ve vyjádření žalovaného uvedeno „žaloba ze dne 27. 4. 2007“, a podle názoru Nejvyššího správního soudu došlo u žalovaného k chybě v psaní, a u krajského soudu potom k přehlédnutí nesprávnosti tohoto údaje. Vzhledem k souvislostem, ve kterých je uvedený nesprávný údaj užit v textu napadeného rozhodnutí krajského soudu, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že tato skutečnost je bez vlivu na shora vyvozený právní názor Nejvyššího správního soudu, že Krajský soud v Brně pochybil, když ve věci rozhodl tak, že v řízení ve věci vedené pod sp. zn. 32 Cad 8/2007 shledal překážku litispendence ve vztahu k nyní projednávané věci.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení je krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), tj., že v řízení u Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 32 Cad 8/2007 překážka litispendence ve vztahu k nyní projednávané věci nespočívá.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

Odměna zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Tamaře Vránové, byla stanovena za dva úkony právní služby podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Tyto úkony právní služby spočívaly v převzetí a přípravě zastoupení, a v písemném doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 2. 2009. Za každý z těchto úkonů započítal Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatele sazbu 500 Kč podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 2 advokátního tarifu, neboť věc, v níž stěžovatele zastupovala, spadá do kategorie věcí sociální péče. Dále přiznal zástupkyni stěžovatele ke každému úkonu právní služby režijní paušál ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tedy celkem 600 Kč za dva úkony právní služby. Odměna stanovená zástupkyni stěžovatele činí v celkové výši 1600 Kč. Odměna bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu